

21. T. 1908

1

Članjena gospa!

Pisem vam kod rekonvalescent:
po Dunaju je razvejala influenza,
mene pa je pgrabila tako močno,
da kaj drugega se nisem doživel.
Če bi bila vsej kakšna poškodena
bolezen — ampak tako neumorno!

Odkar sem se vrnil iz
Ljubljane, se nikomur nisem
pisal. Lotil se me je navreč
strašen stud. Vsaka beseda,
vsaka kretnja, vse, kar sem
živl in počel sam, vse mi
je bilo naenkrat tako odurno
in poperno, da me je bilo
sram pred samim seboj. Tako
stalec je seglo do čustvo,
da sem navezganjaje sklenil:
edino kakrat si se človek,

J.

kadar si zaklenjen v svoji
izbi, pa makár če je sama
žalost s teboj! — Saj to je
vsa nečestá: občevanje z dru-
gimi je pri vsakem problemem
človeku le koncesija in
kompromis; kder pa se v teh
rečeh nabanko ne spozná,
ta ne sodi v družbo! —

Tu ljub kemu: pomislite,
da si časih zagledim Demosine.
Ni mi do ljudi. Saj tudi sim
ni do petice in do govati, če
se urne za velikonoč; Demos
do makere mu je. Pěle kakrat
kadar neka bitki človek rodo
ljub, začne res ljubiti domo,
vino. Njio samo, kakor je,
brez vseh strankarskih
spirov in ocitkov. Te ljubepai
ne poznajo rodo ljubi. —

Vaše pismo sem bral z ne-
likim veseljem. Ker mi potreba,
da bi se drug drugemu lagala,
vam kar povem: najrečje
veselje je bilo to, da pisate
kraj. primere lep slog. Jaz
sem razgabljen v slovensčino
in zato sem vesel v devetih
nebesih, če vidim, da kdo
zna slovensko pisati. V
novih listih se tega skoro
nikoli ne opazi. Kajti
potreba ni samo, da človek
gorke čuti in prošeno misli
kemu so je breba tudi tako
povetati, da je beseda samo
se naraven glas srca in pameti.
To je bilo v vašem lepem
pismu in zato mi je zelo
drago. —

Takrat sem rekel, da pridem

J.

marša se v Novo mesto. Toda
odprejal sem se kar neradoma,
pobegnul sem. Tako je bilo
najboljše. Kaj bi lam? Jdi
se mi, da imate Vi nabanko
bilo kajneje: pustiti vso
dehal pri miru in gase
živeti; ne tako namreč, da
bi mi bili objekt, oči pa
sodniki, semreč kako, da je
nam to masa kakor ilo,
kakor barva in beseda, nam
sodnikom-umetnikom! -

To je sicer ponos; toda
spomni se se: "Nur die Lumpen
sind bescheiden!"

Noče! Vam ne morem več
pisati, ker me glava boli.
Vas pa od srca pozivam, da
mi kmalu pišete; ako ste zelo
prejzani, če kar lahko. Hvala čez
bi Vam bil.

Na dan
21. I. 1888

S priročnim pozdravom

Juan Cankar

